

Г. ДАНДЕНЪ.

Ей добре! дъщеря ви не е чудна, като тѣхъ; тя са поопитоми малко отъ тогава, отъ когато е съ мене.

Г-нъ Сотенвилъ.

Изясни ся, зетко! Ний не сме никакъ такива хора, които да претърпятъ такива лоши дѣла, и извънъ-пътни работи, а ний ще бждемъ първите, майка ѝ и азъ, които ще ти дадатъ правото.

Г-жа Сотенвилъ.

Ний не приемами никакъ вшютявание (шега) върху предмѣта на честъта; ние я отрастохме, отхранихме въ най-голямата възможна строгость.

Г. ДАНДЕНЪ.

Онова, което можа да ви кажа е, че тука има нѣкой си Курт изанинъ който люби когото, можи да сте го видяли, който са влюби въ нея предъ очите ми и който прати да ѝ кажи увѣренията на любовъта му, и които увѣрения дъщеря ви ги слуша съ голяма радость.

Г-жа Сотенвилъ.

Смъртъ Господня! Ща да я удушя съ истите ми рѣце, ако е тя обезчестила честъта на майка си.